

1

BORŽA

ŽIVOT
V MAFII

AUTOBIOGRAFIA

DUŠAN BORŽENSKÝ

1

BORŽA

ŽIVOT

V MAFII

AUTOBIOGRAFIA

DUŠAN BORŽENSKÝ

Dušan Borženský

BORŽA – ŽIVOT V MAFII

Autobiografia (1. diel)

Editorka: Soňa Vancáková

Jazyková korektúra: Stela Brix

Obálka: Klaudia Jutková

Foto na obálke: Róbert Bejda

Grafické spracovanie: Monika Hrušková

Vydanie: prvé

Rok vydania: 2021

Vydavateľ: WM Agentúra, s.r.o.

Tlač: WM Agentúra, s.r.o.

ISBN 978-80-973258-8-6

OBSAH

Lemešany	9
Tivo	25
Róbert a Rus	31
Zatknutie.....	41
Piváreň Maxis a Rómovia	51
Emil.....	61
Napadnutie mojej mamy	69
Fabo	75
Svadba Kolárika	87
Založenie Security.....	95
Šaňo & Bado.....	103
Vražda policajta	109
Atentáty.....	117
Vražda Tiva a Tuleja	133
Podpaľovanie áut.....	151
Príprava vraždy Tótha	159
Rozhodnuté – idem dole	177
Vyhrabávanie mŕtvol	189

Streľba na benzínke	195
Vražda Lojza	199
Hotel Danube	205
Vražda Kliešťa	219
Atentát na Holuba	229
Doli.....	235
Taxikár Zozo	247
Miro Stojka	253
Holubova manželka	267
Tatič	273
Černák vo väzbe	279
Bitka na diskotéke	285
Atentát na železničnej stanici.....	295
Operácia po atentáte.....	303

„Ak raz vstúpiš do organizovaného zločinu,
von vedie iba jedna cesta, v truhle.“

Dušan Borženský

LEMEŠANY

Začiatkom deväťdesiatych rokov, krátko po nežnej revolúcii, sa na Slovensku začalo to, čo v západnej Európe či iných krajinách fungovalo už niekoľko desaťročí, či dokonca storočí.

Ľudia tomu hovorili rôzne, nezáleží, v akých kruhoch či spoločenskom postavení sa nachádzali. Organizovaní zločinci, podsveťtie, mafia a podobne.

Ja sám som sa zhodou rôznych okolností dostal do jedného gangu operujúceho na východe Slovenska a nejakým riadením osudu sa mi podarilo odrezáť si ústupovú cestu von.

Deň čo deň som tancoval na hrane noža, veľa som toho zažil a preskákal, prešiel som skutočne desivým obdobím a napriek všetkým možným nástrahám a nepredvídaným udalostiam sa mi podarilo ostať nažive.

Môj príbeh je o živote na ulici a i dnes môže odrážať životy mnohých mladých ľudí. Čokoľvek z deja sa môže týkať kohokoľvek z vás. Preto sa treba mať na pozore. Lebo život máme len jeden.

Bol deň ako každý iný, držal som sa v úzadí a bol obklopený osobnou ochrankou. Snažil som sa uvažovať strategicky, aby som minimalizoval možné riziká a nedostal seba a svoju ochranku do

nejakej konfrontácie či nebezpečenstva. Napriek svojej opatrnosti som nemohol zabrániť blížiacej sa tragédii.

Bol máj 2000. Cestou domov som sa rozhodol prejsť kolónou áut cez Rozhanovce a zastaviť sa v Lemešanoch pri Prešove na kávu. Dlhو som sa vyhýbal tejto dedine, naposledy sme tam boli niekedy okolo roku 1995, preto sa mi zdala návšteva baru Triton bezpečná.

Autá sme zaparkovali na parkovisku pred barom a vošli dnu. Bolo nás päť. Ja (hovoria mi Borža), môj brat Martin, Jaro (prezývaný Dzigi), Miro (prezývaný Pitbul) a Jožo. Ako sme sa objavili vo dverách, osadenstvo baru spozornelo. Neprikladal som tomu žiaden význam, lebo som sa dlhodobo staral o veľa podnikov, ktoré spadali pod ochranu Security, pre ktorú som pracoval.

Bar bol malý, max. pre 30 – 40 ľudí. Od vchodu sme zamierili priamo k stolu, ktorý bol pod reproduktorom. K barovému pultu sme mali tak na tri kroky. Oslovil som svojho ochrankára Joža, aby išiel k baru a objednal niečo na pitie. Ďalší ochrankár vošiel do miestnosti, kde boli biliardové stoly, aby to tam skontroloval. Vrátil sa, pozrel mi do očí a kývol hlavou, čo znamenalo, že priestor je čistý. Ďalší ochrankár vošiel do záchodov. Všimol som si Joža, ktorého som poslal k baru po pitie, že sa chytil s chlapíkom sediacim pri bare na barovej stoličke. Opakovane odstrkoval Jožovu ruku, ktorou ukazoval na barmanku a niečo si povedali. Videl som, že šlo o ostrú výmenu názorov, zrazu môj ochrankár odstúpil od baru, vyletela mu pravá noha a trafil ňou barovú stoličku, na ktorej sedel hádajúci sa chlapík. Ten kop zaregistroval ďalší môj ochrankár, ktorý akurát vyšiel po kontrole záchodov. Hneď chytil drzého chlapíka a strhol ho z barovej stoličky na zem. Na zemi sa chlapík správal pohotovo a snažil sa vytrhnúť a postaviť sa. Ako tam nastala tá mela, v ostrom chlapíkovi som spoznal Tritona, majiteľa toho baru. Hneď som začal vrieskať, aby ho pustili, tak zovretie mojich ochrankárov povolilo, avšak Triton

bol ako zmyslov zbavený a prechádzal do útoku, zrazu sa zvrtol a začal utekať poza vnútorný priestor baru k dverám, ktoré boli na konci baru a za ktorými bola ďalšia miestnosť. Jeden z mojich ochrankárov utekal za Tritonom a ja som vedel, že je zle, tak som druhému ochrankárovi kričal, aby ho zastavil. Jožo sa otočil a bol v päťách prvého ochrankára Mira (Pitbula). Triton bleskovo vbehol do zadnej miestnosti a dvere za sebou zavrel. Miro, ktorý bol v päťách Tritona, za dvere nešiel, len zotrvačnosťou o dvere oprel svoje chodidlo, aby sa zastavil, odrazil a otočil sa späť smerom, kde som bol ja. Kráčal oproti ochrankárovi, ktorý ho na môj pokyn stíhal a mohol zastaviť. Pozeral sa mi do očí a usmieval sa. Vydýchol som si, lebo iba ja som vedel, aký je Triton nebezpečný človek.

Zrazu sa dvere, do ktorých Triton vbehol, otvorili. Vedel som, že je neskoro.

Miro, ktorý sa usmieval, iba 22-ročný chalan, započul otvorenie dverí a otáčal sa k nim.

Bum! zaznel výstrel. Miro padol na zem. Druhý ochrankár, Jožo, stojaci v priestore baru, sa v momente výstrelu obracia a vyťahuje svoju legálne držanú zbraň. Nestíha.

Prásk, Jožo padá na zem. Prásk, Triton dokončuje Mira a smeruje k ležiacemu Jožovi, ktorý sa ešte hýbe. Prásk, dokončuje Joža výstrelom. Prásk, prásk, prásk, strieľa Triton ďalej a zameriava v priestore utekajúcich ľudí. Je mi jasné, že hľadá mňa, ja však stojím úplne nehybne oproti nemu a on ma v chaose a strese nezaregistruje. Oproti nemu vybehne náš spoločný kamoš Jaro (Dzigi), ruky drží nad hlavou a vrieska:

„Triton, Triton, jebe ti, Triton?!“

Vzájomne na seba pozerajú a Triton vidí, že Jaro zbraň nemá a snaží sa iba zastaviť jeho besnenie. Prásk, Jaro padá na zem, kde sa natriasa a snaží dostať preč. Ako sa Triton zaoberá ležiacim Jarom a kráča k nemu, aby ho dokončil, vykročím k stolu, kde je

reproduktor, na stole je ľadvinka a v nej by mal byť kolt 38 špeciál. Ak tam nebude a všimne si ma, sú to moje posledné kroky. Chytím ľadvinku, už váha mi napovedá, že zbraň je tam, beriem ju do oboch rúk a kráčam smerom k baru, kde sa akurát pohybuje Triton. Spod stola vyjde baba a zmätkuje, vidí zbraň v mojich rukách. Zastavím sa a pozerám, ako sa Triton skláňa k Jarovi, aby ho dokončil. Baba zamrzne, keď zvriesknem: „Tritooon!“ Baba ma drží za rameno, stojí za mnou a cítim, ako sa zosúva a oboma rukami ma drží za stehno. Triton sa obracia celým telom aj zbraňou na mňa, strieľame, on po mne, ja po ňom. Ja ho triafam a padá za bar. Babu beriem za ruku, zodvihnem. Obaja pozeráme k záchodom, kde ľudia v panike ležia na zemi, čupia a krčia sa. Odtiaľ vidia do priestoru za barom. „Nehýbe sa,“ povie niekto. Všetci začnú vstávať. Vychádzam s babou von. Vonku stojí pred barom môj brat Martin a oslovuje ma: „Dušan, pušť ju, musíme preč!“ Berie mi zbraň z rúk, sadám k nemu do auta a odchádzame.

Nevedel som, že Jaro (Dzigi) žije. Bol som v tom, že Triton zastrelil troch ľudí. Joža, Mira a tiež posledného Jara.

Do posledného momentu môjho výstrelu som mieril na Tritonové rameno, preto som si bol istý, že som ho nezabil. Až zo spisu a znaleckej správy som pochopil, prečo bol zasiahnutý nad prsnú bradavku. Ako sa bleskovo obracal na mňa celým telom, tak vlastne rotácia jeho pohybu zapríčinila, že bol zasiahnutý o pár centimetrov ďalej. Ako som mieril, tak pri jeho výške mu spoza baru trčali len ramená, hrud' a hlava. Mojmým úmyslom bolo zastaviť ho, nie zabiť. Boh mi je svedkom a každý znalec znalý veci to ľahko potvrdí, lebo zo 6 metrov trafiť hlavu či hrud' nie je problém. Miesto výstrelu a okolnosti pred výstrelom tomu jednoznačne napovedajú a potvrdzujú to. Zvrieskol som na Tritona preto, aby sa otočil a videl ma, aby v momente pochopil, že je bez šance a zahodil svoju zbraň. Ak by som ho chcel zabiť, strelím ho odzadu, ako sa skláňal nad Jarom, a nebudem sa ohrozovať.

Bol to masaker, kde som pre hlúposť stratil dvoch kamarátov a kde tretí len zázrakom prežil. Táto tragédia bola posledná kvapka v mojom slobodnom živote. Zo dňa na deň som sa stal štvancom. Istí ľudia vo vyšších kruhoch, ktorí mali v tej dobe moc v rukách, začali tento prípad konštruovať a obracať proti mne. Celých päť rokov som bol vedený orgánmi činnými v trestnom konaní ako vrah, zatiaľ čo Triton bol vedený ako obeť, ktorá sa bránila.

V roku 2004 som bol v plnom rozsahu oslobodený zo skutku v Lemešanoch. Teda vražda Tritona mi padla. Bol som však súdený aj z vraždy Karola Kolárika a z tohto skutku aj odsúdený na 15 rokov. NS SR mi počas odvolacieho konania trest zmiernil na 14 rokov. Súd ma zaradil do III. NVS, a tak som bol eskortou prevezený do UVTOS – Ilava. Tieto riadky píšem z tohto zariadenia a nie je to nič príjemné, keď okolo vás behajú rôzni psychopati, odsúdení na vysoké tresty.

Bol október 1992, akurát som sa vrátil z vojny. Doma som sa nudil a preto, že som dlho nevidel mamu, rozhodol som sa, že ju pôjdem pozrieť.

Rodičia sa rozviedli a ja s bratom sme ostali s otcom v dedine Ruskov. Ja som mal vtedy 12 rokov, brat Martin 13. Mama sa odsťahovala do centra mesta, kde žila s priateľom. Brat po skončení základnej školy šiel študovať za vojaka z povolania do mesta Žilina. Ja som od svojich 15 rokov bol striedavo u otca alebo v meste, kde bývala mama. Keďže si otec zobral ženu s tromi deťmi a mama mala priateľa, tak som bol viac na ulici a zžíval sa s realitou pouličného života.

Mal som teda po vojne 21 rokov a cestoval autobusom do mesta. Vystúpil som na stanici a prechádzal na vlakovú stanicu.

Pred vlakovou stanicou stáli ľudia v hlúčiku a pozerali na hádku, ktorá vznikla medzi troma opilcami impozantných rozmerov a rómskou komunitou. V tejto komunite Rómov boli aj Rómky, ktoré pracovali pre Rómov ako návnady a spoločne okrádali opilcov. Temperamentné Rómky boli drzé a sebavedomé. A troch opilcov častovali nadávkami, aké človek len tak nepočuje. Traja opilci reagovali útočne a snažili sa rómsku komunitu provokovať a urážať. Rómky im to vracali, a tak došlo zo strany opilcov k útoku a k ďalším nadávkam. Stál som v tom hlúčiku ľudí a sledoval celú tú nekontrolovanú komédiu opilcov a Rómov. Smial som sa ako všetci v hlúčiku. Zrazu som si všimol, že na zastávke zastavil môj autobus, asi 50 metrov od hlúčiku ľudí, kde som stál. Vyšprintoval som k autobusu z plných síl a pred nosom sa mi dvere autobusu zavreli. To človeka nahnevá, zotrvačnosťou som rukou búchal na dvere, aby ich šofér otvoril a pozrel som sa do spätného zrkadla, aby som si overil, či ma vidí. To, čo som videl v zrkadle, ma rozosmialo. Šofér sa mi škeril a ukázal mi prostredník. „Hajzel!“ zvrieskol som a sledoval, ako odchádza. Späť som sa už nevracal. Stál som na zastávke zahľbený do myšlienok a precitol som, keď som za sebou počul oplzlé nadávky na adresu Rómov. A ako nashvál sa môj pohľad stretol s pohľadom toho najväčšieho z tých troch. Usmial som sa na znak dobrej vôle, a to som nemal. „Smeješ sa, aj ty si Cigán?!“ Len čo dopovedal, vyrútil sa na mňa a začal ma rukami mlátiť. Och, nahneval ma. Vytrhol som sa mu a pár údermi som ho vypol. Jeho kamoši nezaváhali a rovnako ma napadli. Vypol som jedného a tomu druhému som dal priestor na útek. On však chcel bojovať, vyrútil sa na mňa a aj on nabehol na moju pravačku. V momente bol na zemi aj on, a keďže mu na zem hlava dopadla skôr ako nohy, aj on šiel do bezvedomia. Iba som ho prekročil a išiel som preč. Keď som bol od nášho stretu asi 30 metrov, počul som tupé zvuky, obrátil som sa na miesto, kde som tých troch zmlátil. Teraz ich tam mlátilo zo 30 Rómov. Začal

som na útočníkov vrieskať a rozbehol sa späť na miesto. Rómovia ma poznali a báli sa ma, keď ma videli, že sa behom vraciam, ušli preč. Z diaľky som sledoval, ako jeden z tých troch vstáva, tak som sa pobral preč. Rómovia boli v priebehu pár dní pochytaní a svorne tvrdili, že to nie oni, že to Borža. A tak ma 30. 11. 1992 strčili do vyšetrovacej väzby. Moje obvinenie znelo: útok na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 až 3 Tr. por. Hrozba väzenia od 3 do 10 rokov. To obvinenie som si čítal zas a znova a nechápal som, prečo som obvinený za útok na policajta, keď mne sa nikto neidentifikoval služobným preukazom. Odkiaľ som mal vedieť, že šlo o policajtov? Okrem toho boli v stave opitosti a správali sa agresívne, útočne, drzo a arogantne, vedome napádali ľudí, a mňa obvinia? Boli v civilnom oblečení a mňa obvinia z útoku na policajta? A tak som sa dostal po prvýkrát do väzby.

Bol som na okne a pozeral do vychádzkových dvorov. Sledoval som frajera, ktorý akurát vyšiel von a ktorého všetci prezentovali ako bossa. Mal na sebe bielu teplákovú súpravu a na krku hrubú zlatú reťaz. Zrazu sa rozbehol a vybehol nohami po stene vysokej tri metre, na ktorej vrchu kopol do plechu, ktorý tam bol kvôli dažďu. Nato vošiel do koridoru a pri otvorených dverách kecal s bachárom. Tak toto je ten Róbert Holub, pomyslel som si a musel uznať, že na mňa ten výstup a kop do plechu urobili dojem. Nič podobné som doteraz nevidel a to prevedenie bolo ukážkové.

Róbert Holub bol vysoký ako ja, 184 cm, váhu mal 108 kg, ja 115 kg, nadupané vyšportované telo. Amatérsky sa venoval boxu, zápasu, bol bývalým členom karate klubu v Košiciach. Vek 23 rokov, v tej dobre už sedel v Nemecku, Rakúsku, Taliansku. Bol ženatý s Máriou a mali ročného syna Fábua. Ako som si ja všimol

jeho, tak si on všimol mňa. Ten výstup po stene mi vyšiel na šupu a plech, čo on na vrchu ohol, som ja nohou odkopol. Bachár, čo ma viedol, sa chytil za hlavu. Róbert si začal zisťovať, kto som a za čo som vo väzbe. Ako to zistil, dal si ma preradiť vedľa seba, teda do vedľajšej cely.

„Dušan!“

Vybehol som na okno. V tej dobe ešte na oknách zvnútra neboli mreže. „No?“

„Čau, ja som Robo. Vybavil som, aby si bol vedľa mňa.“

„Ďakujem, tiež som si ťa všimol.“

„Poznáš ma?“

„Nie, len tu, čo som o tebe počul.“

„Čo si počul?“

„Že si komplic s Tivom a viete robiť peniaze.“

„A čo ešte?“

„Že si dobrý bitkár a boss a viem, čo ja ešte?“

„Aj ty si bitkár, nie?“

„Hej, som.“

„A máš na mňa?“

„Môžeme to vyskúšať.“

„Hehéé. Ty gadžo, ta si tu päť minút a už ma na férovku voláš?“

„Nie, nie, iba som odpovedal.“

„Máš čo jesť?“

„Nie.“

Zrazu sa otvorila bufetka a nejaké ruky mi podávali plno jedla a tašku chleba. Dal som to do skrinky a vybehol na okno.

„Dík, Robo.“

„Za jedlo neďakuj. A keby si bol hladný, len buchni na stenu.“

„Dobre.“

Bol som rád, že som poznal takého človeka. Lebo on mal všetko, ja nič. Nebol namyslený a správal sa ku mne dobre.

Okrem Róberta Holuba som vo väzbe spoznal ďalšie osadenstvo ulice a všetci sa zdali byť v pohode – Imra Oláha, Igora Morochoviča, Emila Šterdasa, Petra Muszku, Ečího Ležáka, Ľuba Ďábla, Ďodiho, Kerestešihho a kopu ďalších zločincov a frajerov z ulice.

Len dva týždne po prepustení Holuba som sa dostal na slobodu aj ja. Róbert bol dnu 18 mesiacov za krádeže áut. Ja 15 mesiacov za policajtov.

Ako som vyšiel von, oslepilo ma slnko. Zašiel som pod budo-
vu a rozmýšľal, kam ísť. Nakoniec som šiel za otcom. Býval v dedine Opina. Bol to zapadákov. Odkedy som tam došiel, bol som v depresii, strašná nuda. Sedeli sme s otcom pri garáži, keď k nám zabočil krásny mercedes bielej farby. Cez okno auta sa na mňa usmieval Robo.

„Znáš ho?“

„Dušan, čo ma nepoznáš?“

„Robo?“

Zastavil, vyšiel von, objali sme sa a s otcom si podal ruku.

„Čo tu robíš, Dušan? Ty nevieš, kde sa točia peniaze?“

Vôbec som nevedel, o čom hovoril. Otec mu ponúkol pivo, Róbert slušne odmietol, bol úplný abstinent.

„Pod', Dušan, ukážem ti, kde ma nájdeš, keby si niečo potreboval. Nemôžeš žiť takto. Tam sa všetci stretávame.“

„A domov ako prídem?“

„Nestaraj sa, tam má každý auto.“

Predstava sedieť v jeho aute ma presvedčila. Naozaj mi bolo jedno, ako prídem domov. A tak som sadol vedľa Róberta Holuba a šli sme do mesta. Bol rok 1993 a v Košiciach bol iba jeden mercedes, a ten mal Róbert Holub. Teraz som v ňom sedel. Bolo to niečo nové a páčilo sa mi to. Vysadil ma na Kováčskej ulici a dal mi 1000 korún.

„Dušan, tu budeš chodiť každý deň a zarobiš si peniaze na život. Len maj oči otvorené,“ dodal Róbert.

„A teraz mám robiť čo?“

„Čo sa trasieš? Stoj tu a sleduj, ako to tu funguje, ja hneď prídem.“

Len čo Róbert odišiel, cítil som sa, akoby ma tam niekto zabudol. Stál som na mieste, kde ma nechal a sledoval ulicu. Chodili okolo mňa ľudia, ktorých som poznal z väzby. Kývali mi hlavou na pozdrav a stratili sa v bare. Poznali sme sa len tak, nie osobne, a ja som nebol z tých, čo by sa niekomu tlačili do priazne. Preto som nešiel do baru a neprisadol si. Ako ma ľudia míňali už viackrát, začal som sa tváriť, že som naštvaný a niekoho netrpezlivo čakám. Po troch hodinách som to vzdal. V meste som nič nevidel. Od 12 rokov som žil na dedine a tam som mal kamošov a Róbert ma tu vysadí a povie, že mám sledovať, ako to tu funguje? Ale čo? To nepovedal. Mal som z toho hokej. Ani mi nenapadlo niečo také, všímať si príležitosti, ktoré je potrebné využiť. Vo vrecku som mal Róbertových tisíc korún a keďže ma len každý nezúčastnene zdravil a po troch hodinách som sa chcel vyhnúť trápnyim pohľadom, zobral som sa a odišiel k mame. Prešlo pár dní, bol som znovu u otca, keď došiel Róbert na svojom krásnom mercedese.

„Kde si mi utiekol? Povedal som ti, že prídem, čo ťa mám stále naháňať po tomto zapadákovce?!“

„Čakal som ťa tam tri hodiny, Robo!“

„Jaké tri hodiny, chceš lóve, alebo nie?“

„Jasné, že chcem!“

„Sadaj do auta!“

„Kde ideme?“

„Uvidíš!“

Sledoval som cestu a bolo mi jasné, že ideme smerom na Prešov.

„Neutekaj z mesta, Dušan, tam sa dejú veci a točia peniaze.“

„Hmm...“

„Čo, hmm, gadžo?“

„Dobre.“

Keď sme vošli do Prešova a došli na veľké parkovisko, všimol som si, ako si Róbert prezerá pekný odparkovaný golf. Stál vedľa obrubníka tak, že Róbert mohol svojím autom zastať vedľa neho.

„Dušan, vidíš ten golf?“

„Hej, vidím.“

„Pekný?“

„Veľmi pekný.“

Róbert dal dole okno na svojom mercedese, vytiahol dlhý vyskakovací nôž, dal ruku von a niečo robil. Počul som, ako konštatuje sám pre seba: „Výborne, koža, drevo, klíma, super celý interiér.“ Presunuli sme sa mercedesom ďalej tak, aby bol golf viditeľný cez hviezdu, znak stojaci na jeho prednej kapote.

„Dušan, vojdeš dnu, zlomíš volant, prídeš späť, zoberieš mercedes a pôjdeš za mnou.“

„Ukradneme auto?“

„A prečo sme tu?“

„Dobre, dobre, veď sa len pýtam.“

„No choď.“

„A jak ho otvorím?“

„Už je otvorený, choď! Pôjdeš pomaly. Vieš šoférovať?“

„Viem.“

„Isto vieš?“

„Viem, len mi povedz, ako idú rýchlosti.“

Róbert mi všetko ukázal a uistil ma, že pôjde pomaly predomnou, tak sa nemusím báť.

Od golfa sme stáli asi 15 – 20 metrov, ako sme sa dohodli, buchol ma po nohe, aby mi dodal odvalu a prikázal, aby som šiel. Vystúpil som a sebavedomo kráčal k dverám golfa.